

Scénář

Jana Hochová se narodila 13. dubna roku 1955 v Brně. Celý život se zabývala plaváním a svému hlavnímu poslání – kojeneckému plavání – se věnuje dodnes.

„No já jsem vlastně klasicky plavala od dětství, tam jsme měli hodně špatnýho trenéra, protože on nás sice připravil na závody, ale pak nás tak psychicky zdeptal, že na závodech, já jsem vždycky zaplavala výrazně horší čas než v tréninku. Tak jsem si říkala, že to půjdu zkusit na to rychlostní potápění, kde byla fajn parta, bylo to takový pohodový.“

Její kroky po střední škole směřovaly na Fakultu tělesné výchovy a sportu.

„Bylo to tím, že jsem vrcholově sportovala a měla jsem výbornou tělocvikářku, a i učitele na té střední škole, a tak jsem si říkala, že bych to mohla zkusit taky.“

Její profesní cesta byla úspěšná, ale ne vždy se jednalo o procházku růžovou zahradou.

„No právě jak jsem vystudovala tu Fakultu tělesné výchovy a sportu, tak nejdřív jsem učila na učňáku, a pak jsem se přihlásila do výběrového řízení na Katedru plavání na Fakultu tělesné výchovy a sportu, tam jsem se dostala.“

V tu dobu byl vedoucím katedry plavání na FTVS docent Miloslav Hoch, její budoucí tchán, který dělal výzkum na kojenecké plavání, ale chystal se k odchodu. Proto po něm štafetu převzala Jana.

„A začala jsem dělat to kojenecké plavání na Fakultě tělesné výchovy a sportu, nejdřív jako takovou tu vědeckou činnost, kdy se zpracovávaly některé diplomové práce a sledovalo se, jaký vliv to na ty děti má.“

Na škole zažila také sametovou revoluci.

„Prožívala jsem ji se studentama, což bylo fakt úžasný, to byla bomba.“

„Vím, že jsem šla k fakultě a nikdo před naší fakultou nestál venku a já jsem řekla, ty naši studenti se snad zase učí, u nás se snad nic neděje, a v tom vyběhla kolegyně a říkala, hele pojď rychle v té jedničce, což byla největší tělocvična v Tyršáku, máme shromáždění hodně utíkej utíkej. A pak jsem jezdila s kolegou, my jsme měli na starosti Karlovy Vary, tak jsme jezdili do Varů a dělali jsme revoluci.“

„A po revoluci v roce 89 jsem odešla z Fakulty tělesné výchovy, i když jsem tam chtěla zůstat a chtěla jsem vlastně tuto oblast rozvíjet na té bázi jako na té škole a sledovat ten přínos pro ty děti a ve spolupráci s lékaři a s fyzioterapeuty, bohužel ta lidská závist je hrozná a tam si každéj myslel, že mám z toho milióny, a došlo k tomu teda, že jsem musela odejít z té akademické půdy, protože to už nešlo.“

Založila si proto svůj plavecký klub Juklík, jehož fungování bohužel nemělo pro Janu Hochovou dobrý konec.

„A přibrala jsem k tomu své bývalé studenty, protože už jsem to nezvládala sama, protože to jsme opravdu měli velkou základnu lidí a postavili jsem si bazén, a o tuto firmu jsem přišla.“

Poté, co ztratila baby club Juklík, se bála, co bude dál. Naštěstí se ale ozvala firma kojeneckého plavání Anahita, která jí nabídla práci, a tam pracuje až dodnes.

„Chodím dvakrát týdně dělat do Anahity, kde působím jako konzultant a metodik pro lektory.“

Jaké má podle Jany Hochové kojenecké plavání přínos?

„Já bych řekla jednoznačně, že máme pozitivní vliv na zdravější generaci.“

Co by Jana Hochová vzkázala mladší generaci?

„Aby si užívali život plnými doušky, ale nezapomínali také na své povinnosti.“